

Holly Seddon

59 minuten

Vertaald uit het Engels door Guus van der Made

A.W. Bruna Uitgevers

Als

Als een bom van twaalfhonderd kiloton¹ het centrum van Londen raakt, zal een gebied in een straal van één kilometer in een vuurbal verdampen. Covent Garden, Westminster, Waterloo: allemaal vernietigd. In één seconde zullen miljoenen mensen verdwenen zijn. En dat zullen de gelukkigen zijn.

In Kennington, waar sommigen van mijn personages wonen, en zo ver weg als Brixton, Hackney en Hampstead, zullen gebouwen instorten, zullen branden zich verspreiden en zullen er miljoenen doden vallen. Van degenen die in eerste instantie niet sterven, zal iedereen brandwonden en verwondingen hebben. Velen zullen blind worden. Amputaties zullen aan de orde van de dag zijn.

Langs de grenzen van Essex, Hertfordshire, Kent en Surrey zullen mensen en dieren derdegraadsverbrandingen oplopen. Ramen zullen uiteenspatten en 'overlevenden' zullen onder het glas bedolven worden. En dan komt de fall-out.

Als Plymouth geraakt wordt door een van Ruslands beruchtste nucleaire torpedo's, bekend als de Poseidon², zal het gevolg een gigantische radioactieve tsunamiachtige golf zijn die de kust vernietigt. Dit zal worden gevolgd door een onstuitbare besmetting die zich verspreidt door Dartmoor en daarbuiten. De pony's en

1 De grootste kernbom in het huidige Amerikaanse arsenaal, maar bij lange na niet de grootste bom die de Sovjets hebben getest. Data van [Nuclearsecrecy.com](https://nuclearsecrecy.com)/Stevens Institute of Technology.

2 <https://thebulletin.org/2023/06/one-nuclear-armed-poseidon-torpedo-could-decimate-a-coastal-city-russia-wants-30-of-them/>.

de mensen zullen zonder onderscheid stikken en verbranden.
Het platteland zal vele jaren onbewoonbaar zijn.

Het hiernavolgende verhaal berust op fictie, de bovenstaande details niet.

1

Carrie

Het is een prachtige dag voor het einde van de wereld. Mensen in winterjassen steken scherp af tegen de skyline die eruitziet als een ansichtkaart. Regendruppels sijpelen van lantaarnpalen en vallen op natte stoepen die glinsteren als bladgoud. Sprankelend. Alles sprankelt.

Op de South Bank, die zeer geschikt is voor een apotheose, zijn overal sprookjesachtige lichtjes opgehangen en het is er een wirwar van marktkraampjes die naar zoete glühwein ruiken. De Theems dient als een spiegel voor het geheel, als een oneindig beeld van feestelijkheden.

Iets verderop aan de rivier, onder een smerige betonnen brug, marcheert de winterversie van een fanfare in de richting van de London Eye. De vrolijke muziek verwarmt de rij wachtenden, die met hun voeten stampen en kleine wolkjes uitademen met iets wat lijkt op een ritme.

Dit is het Londen dat Carrie in eerste instantie aantrok en op dit soort avonden maakt de stad alle beloftes waar. Het is de beloning voor het doorstaan van dat andere Londen, dat van overvolle metro's, naar pis stinkende straathoeken en gele afzetlinten omdat er een misdaad is gepleegd.

En vanavond is ze niet alleen maar in Londen. Als ze kastanjes en sigaretten ruikt, is ze in Parijs. Of in Wenen, als ze met haar vingers langs een houten marktkraam strijkt. De indringende geur van de rivier is geleend van de Amsterdamse grachten. Tientallen verschillende accenten. Een mengelmoes van in elkaar geperste steden.

Carrie jolt de betonnen helling op, weg van de Theems, en loopt langs rijen eettentjes tegenover het Southbank Centre. Happyhourcocktails en maaltijden met veel knoflook. Zoals de meeste mensen aan het eind van de week is ze vroeg van haar werk bij het reclamebureau vertrokken. Eigenlijk is het nog middag, maar het voelt alsof de vrijdagavond al is begonnen en er ligt een bos van gin op de gezichten die ze passeert.

Het eind van de week. *We hebben het gered.*

Nog een paar minuten en dan is ze thuis, bij haar gezin. Bij de kleine Clementine met haar krullen, drie jaar oud, en Emma. Haar vriendin, partner en zielsverwant. Er is geen enkele benaming te bedenken die haar recht doet. Wie heeft het geluk om verliefd te worden op haar beste vriendin?

‘Oké,’ zal Carrie straks zeggen als ze twee grote glazen van hun vrijdagavondwijn inschenkt en Emma op haar telefoon eten bestelt. ‘Hier komt de update.’ En dan wordt elk detail van de dag besproken en voor het komische effect lekker aangedikt. En daarna stort Emma haar hart uit over haar dag. Alle ongemakken en irritaties van de dag worden in luchtige grapjes veranderd om elkaar aan het lachen te maken.

Later, met hun buiken heerlijk vol, zullen ze halverwege een film in bed in slaap vallen. Ergens tijdens de nacht klimt Clementine dan onder hun dekbed, waardoor ze allemaal smoren van de hitte. Daarna worden ze aan het begin van het weekend wakker en zetten ze om de beurt kopjes thee en voldoen ze aan Clementines eisen voor sap, de iPad en snacks. Ze lopen de hele dag in pyjama’s rond. Absoluut niks bijzonders en precies zoals Carrie het wil.

Carrie is er bijna, maar ze vindt het ook heerlijk om hier te zijn. Ze huppelt, wringt zich in bochten, draait om haar as, knikt met haar hoofd, en laat een spoor van ‘sorry’s’ achter zich. Ze danst langs trage, in elkaar verstrengelde stelletjes en glimlacht van plezier als ze zich speels overgeeft aan een beleefd steekspel – ‘na u, nee, na u’ – met een ontzettend oude man die een denkbeeldige hoed afneemt als ze voorbijzweeft.

De trap af. De weg over.

Na de sprankeling en de vrolijkheid van de South Bank maken de grimmige bogen onder de sporen van Waterloo een sombere indruk. Fietsers kronkelen geïrriteerd langs forenzen die langs The Archduke lopen, waar cocktails, steaks en jazz worden beloofd, in die volgorde. Carrie versnelt haar pas en rent dit stuk voorbij, terwijl ze haar adem inhoudt vanwege de ammoniaklucht en ze zich schuldig voelt omdat ze een verkoper van de straatkrant ontwijkt. Ze zou er wel een eentje willen kopen, echt waar, maar ze heeft nooit contant geld bij zich. Wie heeft er tegenwoordig nog contant geld op zak?

Ze denkt aan Emma, die Clementine vanmiddag van het kinderdagverblijf ophaalt en liedjes voor haar zingt terwijl ze haar naar huis duwt in de wandelwagen. Ze halen haar om de beurt op, maar Emma's nieuwe chef heeft lak aan haar privéleven en de afgelopen paar weken heeft ze moeten goochelen met telefoontjes en whatsapps met wat Emma *Clementijd* noemt. En daarom, zonder het eigenlijk aan zichzelf toe te geven, haast Carrie zich zo om haar ouderlijke taken over te nemen. Daarom zit ze liever een paar minuten in de metro dan dat ze in vijftwintig minuten naar huis loopt. Als ze dichterbij de stenen trappen van Waterloo komt, kan ze Clementines vertrouwde warmte en de manier waarop Emma haar armen om hun tweetjes heen slaat al voelen. Ze noemen het 'Russisch poppen' en het is een heerlijk gevoel. Totdat Clementine zich loswurmt, omdat ze altijd ergens mee bezig is. 'Ze heeft nu al genoeg van onze nonsens,' fluistert Emma dan vaak in haar oor. 'Wat moet dat worden als ze eenmaal een tiener is?'

Carrie stormt de trappen op, onder het standbeeld van Britannia en haar fakkel door, door de Victory Arch en de gewelven van het station in. Dit is altijd Carries eindpunt geweest, vanaf het moment dat Emma en zij meer dan tien jaar geleden aan het begin van hun studie voor het eerst een studentenhuus in Kennington toegewezen kregen. Een plan dat ze hadden gemaakt toen ze tien waren en nauwelijks wisten wat de universiteit eigenlijk was. Toen waren ze nog gewoon vriendinnen. Maar nooit echt 'gewoon' iets.

Carrie loopt naar de onderste perrons en keurt het station nau-

welijks een blik waardig voor ze de ondergrondse in zal stappen en verdwenen is. De grote klok aan het plafond draait naar 17.01 uur. Het wordt steeds drukker, onbekenden diep verscholen in hun jassen ploffen naast elkaar neer aan de kleine tafeltjes buiten Starbucks en Pret A Manger. Als ze hen passeert, zou ze hen het liefst aanmoedigen. ‘We zijn er bijna, we zijn zo thuis, nu niet opgeven!’

Net als op vliegvelden geniet ze in treinstations van de internationale sfeer waarbij alles mogelijk is. Mensen die ’s morgens op weg naar het werk The Beer House in duiken. Als er iemand zin in heeft om ’s middags een bak noedels naar binnen te slurpen, dan hoeven ze zich tegenover niemand te verontschuldigen. Een mens zou zichzelf hier kunnen verliezen.

Bijna bij de trappen weet ze nog net een groep hyena’s in schooluniformen te ontwijken. Het doet Carrie denken aan de tijd dat Emma en zij nog op school zaten. Altijd samen.

Ze voelt haar telefoon in haar achterzak trillen en hoort hem op hetzelfde moment zoemen. Normaal gesproken heeft ze hem op stil staan, maar op de een of andere manier klinkt hij nu afschuwelijk luid.

Overall om haar heen beginnen telefoons te trillen en luid te tjirpen. Als in een veld met krekels. Terwijl ze de hare tevoorschijn haalt, ziet ze honderden handen in zakken en tassen verdwijnen of de telefoon van hun oren wegtrekken om fronsend op het scherm te kijken. Het gelach van tieners, die hun telefoon al in hun hand hebben, wordt onzeker.

Carrie staart naar het scherm en ze realiseert zich niet dat ze bewegingloos is blijven staan, totdat er iemand van achteren tegen haar aan loopt en haar bijna van de trap duwt.

‘Wat?’ zegt ze tegen niemand in het bijzonder. Ze houdt haar telefoon voor zich alsof die elk moment kan ontploffen. Iedereen kijkt naar zijn eigen telefoon en dan naar elkaar. Het geluid van de alert is weggestorven, maar Carrie kan het in haar hoofd nog steeds horen.

‘Dat kan niet waar zijn,’ zegt een zwaar opgemaakte vrouw met een hoed van nepbont op. Maar het is eigenlijk een vraag, geen statement. *Dit kan toch niet waar zijn, of wel?*

Carrie kijkt de vrouw aan, wendt haar ogen dan weer naar haar eigen scherm en leest de woorden nog eens, zonder er ook maar iets van te begrijpen.

**GROOT ALARM. DREIGING NUCLEAIRE RAKETAANVAL
VOOR ZUID-ENGELAND. 59 MINUTEN TOT INSLAG. ZOEK
ONMIDDELIJK EEN SCHUILPLAATS. DIT IS GEEN TEST.**

Er gaat een verward gemurmel door de nu doodstil staande menigte. Bij de ingang van elk perron komt personeel bij elkaar die op hun eigen schermen kijken. Sommigen hebben portofoons aan de kraag van hun jas hangen en houden hun hoofd schuin terwijl ze de instructies tot zich laten doordringen.

‘Nee, dat kan niet waar zijn, het is net als die test een paar jaar geleden,’ zegt Carrie tegen de vrouw met de hoed, maar ze luistert niet. Ze praat met een jonge man met een zeer zorgvuldig getrimde baard, die hij elke dag met een klein schaartje lijkt te onderhouden. Hij legt zijn hand op de arm van de vrouw en zij legt haar hand eroverheen, heel even maar. Haar vingers zitten vol met ringen.

Eén volle seconde beweegt niemand zich. En dan klinkt er een kalme oproep door de intercom, die voor het eerst sinds Carrie in Londen woont was stilgevallen.

‘Wil inspecteur Sands zich direct bij de beveiliging melden?’

Het enorme advertentiescherm dat langs drie perrons loopt gaat op hetzelfde moment op zwart. De gigantische digitale Burger King Whopper die daar als een soort dikke pad gehurkt op stond is verdwenen. Op het hele station beginnen de schermen waarop de bestemmingen van de metro’s worden aangegeven te flikkeren, de vertrektijden verdwijnen en de lijst met tussenstations wordt gewist.

Iedereen houdt de adem in. Elk scherm in het station staat nu op zwart. En dan, plotseling, verschijnt overal dezelfde mededeling: **ZOEK ONMIDDELIJK EEN SCHUILPLAATS.**

2

Frankie

Frankie wordt met een gebogen nek in de passagiersstoel wakker en in de verwrongen buitenspiegel ziet haar spiegelbeeld eruit als een werk van Picasso. Ze is ergens in de buurt van Bristol in slaap gevallen, hoewel alles er vanaf de snelweg hetzelfde uitziet. Pakhuizen en opeengepakte legohuisjes waarvan de daken net boven de geluidswallen aan beide kanten van de weg uitsteken.

Terwijl ze lag te slapen, heeft de weg zich versmald van een monster met meerdere rijbanen tot een fragiel, grijs lint. Geen felverlichte benzinstations meer, alleen nog de lege gebouwen van oude Little Chef-restaurants.

Langs de randen van het asfalt staan huisjes en bomen, die door de uitlaatgassen grijs zijn geworden. Ver uit elkaar gelegen en een miljoen kilometer bij de stad vandaan zien ze eruit als de locatie voor een horrorfilm of truecrimeserie, waarin jonge vrouwen met autopech stranden, in sekskerkers belanden en nooit meer worden teruggevonden. En mensen als Frankie en Otis kijken dan naar die documentaires om zich na hun werk te ontspannen.

Ze zijn nu in – of is het op? – Dartmoor en Otis baant zich een weg tussen de roestkleurige berm door, waar aan beide zijden hoge bomen boven hen uittorenen.

‘Die namen,’ zegt Otis bij elk bord waar ze langs rijden. ‘Sticklepath!’

‘Black-a-Tor *Corpse*,’ zegt Frankie.

‘*Copse*,’ zegt Otis lachend. ‘Het gaat niet om een lijk, maar om een bosje, engerd.’

‘Is dat een dartmoorpony?’ vraagt Frankie droog, terwijl ze naar een enorm zwart paard wijst, dat met haar glanzend als graniet door een weiland sjokt.

‘Ja.’ Otis lacht. ‘Absoluut.’

Ze spelen het dartmoorponyspel ook als ze langs schapen en koeien rijden. En als er plotseling drie fazanten als een stel idioten zigzaggend voor hen uit vliegen, zegt Otis als grap dat een daarvan ook een dartmoorpony is. ‘En hij, en hij, en die gozer ook.’

Het was typisch Otis om dit romantische weekendje weg voor hen beiden te boeken, hoewel ze niet had verwacht dat hij iets zo ver bij Manchester vandaan zou regelen. In het noorden zijn er heidevelden en dan is er nog de grandioze schoonheid van het Lake District. Maar ze houdt van een roadtrip en ze geniet van hen tweetjes in zijn auto, terwijl ze het gebied vergroten dat ze samen kennen. Hij heeft de afgelopen drie weken elke dag reisgidsen gelezen, die hij in bed doorbladerde en waarvan hij de delen waarvan hij dacht dat ze die het leukst zou vinden hardop voorlas.

De eerste borden voor Princetown duiken op en Otis zegt dat het een eufemisme is voor Dartmoor-gevangenis. ‘Daar zitten een paar echte slechteriken, Frankie. Echte rotte appels.’

Ze zoeven door een dorp dat Chagford heet en het ziet er zo perfect uit dat het wel lijkt alsof het uit Pinterest-borden is opgetrokken. De kerstverlichting en -versiering zijn al opgehangen maar nog niet aangezet, zodat het lijkt alsof ze met potlood boven het gezellige marktplein zijn getekend. En dan zijn ze het stadje alweer uit en rijden ze door een netwerk van weggetjes die in andere omstandigheden paden genoemd zouden kunnen worden.

Vanaf de andere kant duikt een bloedrode tractor op. De meeste weggetjes hebben kleine inhammen om elkaar te kunnen passeren, maar dit weggetje niet. Terwijl de boer nonchalant toekijkt, rijdt Otis met schokken achteruit de oprit van een huis op, slechts een paar minuten van het dorp verwijderd, maar het is er totaal verlaten. Ze moet weer aan de typische setting voor een truecrimeserie denken en ziet beelden voor zich van wat – of

wie – de eigenaars in hun kelder hebben, terwijl Otis met rode oren van schaamte de versnelling van de wagen laat gieren.

Eindelijk komen ze bij het vakantiehuisje dat ze hebben gehuurd. Vierkant en wat vervallen met smoezelige muren van dik, crèmekleurig steen en een beschadigd rieten dak. Ze knikt: ja, het is hartstikke leuk, en houdt haar grapjes over truecrimeseries voor zich.

Duidelijk opgelucht grijpt Otis enthousiast hun weekendtassen en hij loopt op een drafsje naar de voordeur. Zij volgt hem langzaam en vindt Otis in de keuken, waar hij door de welkomstmand gaat alsof het de voorraad voor kerst is. Een fles cider, wat jam, een paar pannenkoekjes, een brood, een zak ambachtelijke chips en een goedkoop stuk handgemaakte zeep die Frankie mee naar huis zal nemen, maar nooit zal gebruiken. De koelkast is tot hun schrik een grote witte leegte, op een pak melk en wat in papier gewikkelde lokale boter na.

Boven in de slaapkamer lopen balken langs de muren en over het plafond, die hen insluiten als de ribben van een reusachtig beest. Ze zitten op het bed en stuiteren kort van verbazing op en neer, terwijl ze van onderaf door de gretige veren omhoog worden geduwd. Ze verliest haar evenwicht, zodat ze tegen Otis aan valt en hij slaat een stevige arm om haar heen, die hij langs haar zij naar beneden laat glijden om haar bij haar billen te grijpen.

‘Hé!’ zegt ze, maar ze geniet ervan.

Hij ruikt naar warme toast en zwarte peper. Ze sluit haar ogen en laat zijn warmte op haar inwerken, maar als ze haar ogen weer opent, ziet ze dat Otis via de spiegel in barokstijl naar haar kijkt. Ze ziet hoe ze er voor andere mensen uit moeten zien. Zij smal, bleek en ernstig met dik, donker haar. Hij groot, blond, gebruid en glimlachend, als een echte *beach boy*. Niemand die er iets van begrijpt, maar het werkt. Het werkt perfect.

‘Alles goed?’ vraagt hij. ‘Je glimlacht.’

‘Alles prima.’ Ze glimlacht nu zelfs nog meer. ‘Ik voel me echt heel... heel goed.’

Hij slaakt een zucht van verlichting. ‘Ik geloof dat ik van je hou,’ zegt hij, terwijl hij met zijn labradorkop op haar schouder rust.

Dat zegt hij altijd, als een mantra. Al sinds de eerste keer, met fish-and-chips, dicht tegen elkaar aan zittend op een bank onder de elektrische lichten van Ancoats Green.

‘Ik geloof dat ik ook van jou hou,’ antwoordt ze net als toen.

En nu, plotseling, is dit het perfecte moment. ‘En ik heb iets... ik moet je iets vertellen.’

Naast haar op het bed maakt haar telefoon een hard, piepend geluid, maar dezelfde klanken lijken van beneden te komen. Krijgt hij ook een bericht op zijn telefoon? Ze negeert ze allebei.

‘Wat is er?’ vraagt hij. ‘Wat moet je me vertellen?’

‘Nou,’ zegt ze, ‘alleen het simpele feit dat ik zwanger ben. Ik ben in verwachting.’

‘Wat?’ Hij lacht en ze realiseert zich dat hij nog steeds via de spiegel naar haar kijkt. De lach besterft op zijn lippen en hij zet grote ogen op. ‘Wat? Echt?’

‘Ja, echt. God, dat is toch wel oké?’

Eén moment zegt hij niets. Dan likt hij aan zijn lippen en slikt hij. En dan glimlacht hij eindelijk.

‘Ja, natuurlijk is dat oké, mafkees! Het is goddomme geweldig! Hoe... Hoe zwanger ben je? Je ziet er niet zwanger uit.’

‘Je krijgt niet gelijk op de eerste dag al een bolle buik, dwaas.’

Haar telefoon maakt opnieuw dat geluid. Een lange kreet die ze nog nooit eerder heeft gehoord. Eigenlijk wil ze er niet naar kijken, ze wil Otis een echt antwoord geven, hem vertellen dat ze gisteren de test heeft gedaan, dat ze vijf dagen over tijd is en ze niet goed begrijpt hoe dat kan, omdat ze altijd zo voorzichtig zijn geweest. Mééstal voorzichtig zijn geweest. Voorzichtig als ze nuchter waren. En hoewel ze altijd ambivalente gevoelens heeft gehad over kinderen... is ze nu het gebeurd is, met hem, juist het tegenovergestelde van ambivalent. Ze is *super-bivalent*. Ze is goddomme opgetogen. Maar dat zegt ze allemaal niet, want daar is dat scherpje en nog voor ze het beseft, leest ze het al. En haar bloed verandert in ijs.

**GROOT ALARM. DREIGING NUCLEAIRE RAKETAANVAL
VOOR ZUID-ENGELAND. 59 MINUTEN TOT INSLAG. ZOEK
ONMIDDELIJK EEN SCHUILPLAATS. DIT IS GEEN TEST.**